

съ орждие, започватъ да изпращатъ картечъ срещу първия редъ окопи, дето врагътъ се мъчи да се задържи и да прибере бѣгащите отъ върха поразени свои другари. Прислугата на батареята пристига и почва да изпраща своите салюти по разгромения врагъ, върху когото почда се сипятъ и неговите собствени куршуми отъ изоставените автоматични пушки, съ които много бързо се справятъ нашите пехотинци.

Върхътъ е усянъ съ сръбско снаряжение. Пушки, патрони, раници, дори и две картечници напълно запазени, говорятъ за нанесения ударъ надъ тѣхъ.

— Праhme ги г. Подпоручикъ, тия сърболя . . . ако имъ стиска, нѣка пакъ да заповѣдатъ — смѣяйки се, ми говори единъ бабанко и свободно се е навелъ надъ една сръбска раница. — Па много се грижатъ за тия синковци . . . консерви . . . бѣлъ хлѣбъ, шоколадъ . . . Майки, па и ние ще си похапнемъ отъ тия скжпи работи — и пълнейки устата си съ шоколадъ, той пренареди ново раницата, притури вътре своите нѣща и захвърли своята скжсана торба.

Натъкми се човѣка, както трѣбва и спокойно заема мѣстото си въ окопа между своите другари, като имъ подава да си хапнатъ „англофренски“ шоколадъ.

Спасяването на батареята се разнесе между всички бранители на върха и всички ликуватъ, както биха ликували, ако биха възкрѣснали тѣхните паднали другари.

Тоя величавъ подвигъ не остана на върхътъ, а се понесе съ силата на мълнията назадъ нѣкжде въ щабоветъ на дивизията, на армията и скоро телефона на бригадния донесе първото и най-скжпо поздравление. Негово Царско Височество князь Борисъ — Престолонаследникътъ, отправя първата телеграма: „Поздравявамъ доблестния герой и защитникъ на Каймак-Чаланъ, като се надявамъ, че съ свойствената нему упоритостъ и твърдостъ ще нанесе съкрушителенъ ударъ на коварния врагъ. Моята сърдечна благодарностъ вамъ и на доблестните войски.“

И заслужено иде тоя поздравъ, той подкрепя изморените борци и имъ възвръща силите. Тѣ ще прекаратъ все така бодри и тая нощъ, а утре рано ще трѣбва да бжде атакуванъ противника.